

Nr 12.

Av herr **Dickson**, angående ändring av bestämmelserna i brandstadgan om fastställande av brandordningar för städerna.

I Kungl. Maj:ts brandstadga (SFS 522:44) meddelas i »Bestämmelser angående stad» (§ 2 mom. 1) att riksbrandinspektören skall höras innan länsstyrelse fastställer eller ogillar underställd brandordning.

Praktiken har visat att denna procedur förorsakar långa och besvärande dröjsmål, och då länsstyrelserna själva säkerligen ha inom räckhåll tillräcklig sakkunskap, erfarenhet och praktisk blick för att ensamma kunna fatta kloka beslut, synes den obligatoriska omgången över riksbrandinspektören böra bortfalla. — Då landet därtill uppvisar så starkt växlande förhållanden i sina olika delar, synes detta i och för sig tala för en decentralisering så, att en kanske direkt farlig schablonmässig enhetlighet undviks. Av sistnämnda skäl synes den ändringen i riksbrandinspektörens instruktion (SF 722/44, § 1) böra vidtagas, att ordet *enhetlighet* ersättes av *ändamålsenlighet*.

Ett tredje skäl för en förenkling i motionens anda är, att viss risk kan föreligga för att riksbrandinspektören, under hänvisning till för stor arbetsbörda, kan frestas begära personalförstärkning, varigenom förvaltningsapparaten ytterligare skulle hypertrofiaras; spåren från andra områden förskräcka.

Med stöd av vad jag nu anfört får jag föreslå,

att riksdagen måtte begära hos Kungl. Maj:t att åt länsstyrelserna ensamma anförtros att fatta ståndpunkt till underställda brandordningar för städerna, samt

att ordet *enhetlighet* i instruktionen för riksbrandinspektören ersättes med ordet *ändamålsenlighet*.

Stockholm den 13 januari 1948.

James I. A. Dickson.
